RADU SERGIU RUBA

GRATIA DIZGRATIA

POEME

EDITURA VINEA

BUCURESTI, 2003

PARTEA I

ESCALE

UMBRA COPILARIEI

Copilaria
e mai departe acum ca inceputul lumii
si asta ma face ca
nu atit cu condeiul
si nici cu ochii
ba nici macar cu miinile
ci cu un fel de ura
sa tot incerc sa scriu niste carti
care sa se vada de la o posta
iar lumea sa se mire-n gura mare:
Tocmai tu, ma,
pina si tu?!

Scrisul
sa stea cu toate ranile afara
gemind din adinc
ca trecatorii sa lase cite un ban pe coperta
sa se jeluiasca amarnic scrisul
si ca orice marginal sa fie gata
sa-i injunghie pe toti pe la spate.

CA-NTR-O OGLINDA

Poet!
Asta-i meserie?
Aud ca nu e trecuta
mi-a spus ca sef de gara un prieten
nici in registrul meseriilor
unde scrie cinstit
lautareste
tot ce face un popor
ce construieste el
nu figureaza
deci
nu exista.

Cu toate ca literatura
am mai vazut si eu pe unde-am umblat
uite
bunaoara acu vreo doua seri
cind stateam pe o terasa
la o bere.

Si ajunsesem la berea a doua
cind vine unul
urit asa
si suspect
marunt
plin de late
care si-ntinde mina:
Ajutati-ma
Iisus Hristos si Maica Domnului
ajutati-ma
sa va dea sanatate

o moneda macar
ajutati-ma!

Dau sa-i arunc in cap ce mai ramasese din bere
dar sa vezi tehnica la el:
se trage mai incolo si casca gura
drept in punctul in care ar fi fost sa pice berea mea.

La una ca asta
vars berea si ridic halba.
Nu da, zice, ca-ti scriu si-o poezie
uite
acu ti-o scriu!

Si scoate printre degete
asa cum facem noi baietii cind aratam
ma rog
un virf de creta scoate:
Iti fac o poema
pe loc ti-o fac!

Si se tira cu creta lui pe sub mese
desenind cimentul
misuna in patru labe
pentru alea citeva litere.
Da-te ba la o parte sa pot citi!

Nu se dadea.
S-ar fi tirit inapoi cu burta pe piatra
sa stearga tot ce scrisese.

Dar l-am sculat cu prima moneda
am dat-o de-a dura

a alergat sprinten dupa ea
pe a doua a prins-o din zbor
pe a treia
tot ca la inceput
a cascat gura ceva mai spre stinga
isi calculase distanta
si a insfacat-o din vazduh
in dinti.

Am scos cutitul ca sa pot citi
si ca sa-mi placa.
Il stringeam in mina cu putere.
Dar n-am putut citi pina la capat
ma impiedicau ale dracului
vreo sase-sapte lacrimi
nu mai multe.

Le-am sters cu mina in care stringeam cutitul
si am vazut cuvintele necitite oglindindu-se in lama
dar ala intre timp
cu meseria lui nemaivazuta
disparuse.

LA CE BUN?

Realitatea
la ce bun?
Chiar asa:
daca n-ar exista
s-ar gasi de buna seama un loc si pentru noi
undeva
aiurea
intr-un vis.

Ba nu acolo
pentru ca si visele de la o vreme
se implinesc
devin ceea ce stiu sa devina
cel putin jocuri de noroc
alte iubite
alte despartiri.

La ce bun realitatea?
Intrebare pusa cu biciul
ca sa ramina sapata in carne
si ca sa te feresti sa-i raspunzi
pentru ca nu ochiul inventeaza lumea
ci cuvintul
si nu numai ca sa o faca sa sune.

TOT CE MAI STIM SA FACEM

Parazitam
constelatia aflata acum deasupra capului
si pe cealalta
inclinata usor spre apus
vietuim pe seama acestei lumini slabe
scriind
caci altceva nu stim sa facem
denunturi.

Te denunt bunaoara pe tine
cum stai ore intregi la marginea unui pahar cu vin
de parca ai intirzia la tarmul marii
cita vreme nu-ti iei ochii din departari
suspectind un punct anume
asteptind ca el sa se mareasca
iar punctul acela nu sunt eu.

Pe mine in schimb ma denunti
ca nu incetez sa visez
atipind asupra lumii
impartind-o in acvarii
simplificind politicile ei
la citeva migratii de pesti in culori
pe dinauntrul globului de sticla
si-n fata pleoapelor ce-ar vrea sa doarma.

Ramin insa treze
ca sa scrie impotriva ta
denunturi ce-ar putea sa te trimita cel putin in exil
precum ca te rogi toata ziua lui Dumnezeu
gindindu-te de fapt la cu totul altceva

dai sa te pui bine cu sacrul
care n-o fi existind el
dar nici nu se vede ca nu exista
si poate de oriunde sa-ti sara in fata
intrebindu-te.

Dupa cum si in lumina asta
supta de scrisul nostru
mi-a taiat si mie calea
punindu-mi patru intrebari
de nici nu stiam ce era
caci de departe aducea a om
de aproape a poveste despre om.
Si nu i-am raspuns.

O ALTA PRIVIRE

Idioata tirgului
cu mutra ei de batracian
cu rochiile pina-n pamint
se opreste brusc in praful drumului
picioarele i se desfac
pe fata nu i se vede asta
dar despre fiinta ei se poate spune
ca sta si se usureaza.
Odata locul parasit
cerul se grabeste sa se oglindeasca
in baltoaca aceea.

Proasta tirgului
dind sa zimbeasca
isi arata dintii
ca spre a smulge solzii de pe crapi.
Ea nu e nici femeie
nici barbat
nu e nici macar stafie fosila
dupa cum cred unii
ci o divinitate.

Numai datorita ei ne mai tine Dumnezeu
de putem sa chefuim in nestire
si sa ardem iarba cu orgasmele noastre.

Multumita doar nenorocitei asteia
i se face Celui de sus mila de noi
cit sa ne lase sa scriem niste carti
deasupra carora
cerul se grabeste sa se goleasca de cer

si din care noi
privim in cu totul alta parte.

IN CAUTAREA PURGATORIULUI

Caut.
Dracii si ingerii stiu mai bine ce caut.
O fac cu frenezie
rasturnind pietrele
scormonind prin tufisuri
si mai departe
pe sub fustele florareselor
caut
nechemind o vreme in ajutor pe nimeni
dar taind mai apoi pe neasteptate calea trecatorilor:
Unde?

Mutra mea ravasita
ii baga pe unii in balamuc
pe altii-i vindeca de onanie
caut pe lumea asta
Purgatoriul.

E limpede ca exista
mirosul lui se simte la anumite ore din zi
razbate si-n vis
trebuie sa existe
au lucrat la el intelepti insuportabili
care preasfinti
care preafericiti
au innebunit Europa cu predicile lor
si i-am crezut.

Purgatoriul
pe el il caut
caci n-am omorit decit pe jumatate

vreau sa spun
jumatate din cite un om
ramasita a supravietuit
refacind intregul
n-a disparut nimeni.

Apoi am prea ori am ras
nici nu mai stiu cum se spune
curvit
dar numai pe trei sferturi
cu gindul
compunind liste interminabile de femei
visate
destrabalindu-ma cu ele
in inima mea
deci numai pe trei sferturi
neinsemnind ca patrimea ramasa
ar fi iubit vreodata cu adevarat.

Nu.
Fiindca am si mintit.
Mai ales despre mine
la inceput din pudoare
apoi din obisnuinta.

Dar am inventat ce-i drept si niste carti
care mi-au pus pe umeri alta fata.
Privesc cu ea insa nimic nu vad
din ce mi-ar face bine sa existe.

Drept care Purgatoriul
pe el il caut
imbrincind groparii

ca sa ma pot uita mai bine inauntru
il caut adulmecind florile-soarelui
de parca miresmele n-ar creste
decit in spatele luminii.

CLARVIZIUNEA

Am ajuns si eu in cele din urma
la clarvazatoare
una oarba
toate neamurile se scurgeau intr-acolo
atrase ca de centrul lumii
in pragul ei am ajuns
si n-am vazut-o.

I-am auzit doar glasul
ce-a-mprastiat pe data adunarea
caci nu era al ei
ci unul vechi de sute de ani
si a grait cu prapastia aia deschisa la mine:

Tu nu esti tu
esti altul
nu esti ce lupti mereu sa pari a fi
poti sa cinti cit vrei.

Nu o vedeam
dar o simteam cum citeste in mine
cu razele abisului ei
negre
iesind din mine de cealalta parte
si tinind in virfurile lor
ca pe o floare
visul
aratindu-l lumii:
E al lui
nimic n-a fost vreodata mai al lui
si nu s-a priceput sa-l ascunda.

Visul
tirit la suprafata din adinc
zvircolindu-se ca orice vietate a intunericului
pe care soarele o devasteaza.

PSEUDOMEMORIA

Frumoasa si proasta!
Cita minune in doar doua cuvinte
destula ca s-o ajute sa-si termine academia de pictura
cind ni se prezinta ca autoportret
din vreo treisprezece tablouri
se vede doar frumusetea
cealalta jumatate suspina

te uiti la tablouri
apoi la ea.
Nu-ntelegi de unde disperarea asta
care trage de figura ei spre dreapta
trage si spre stinga
de i se vad tot timpul urechile

in studentie
se prostitua din cind in cind
ca sa-si procure culorile.
Zicea:
Imi lipseste verdele
iar pentru asta as fi in stare sa fac orice
imi lipseste galbenul.

Apoi se bisericea la loc
doi bani nu dadeai pe plimbarile ei intepate.
Dar cind incepea sa-si roada din nou
pielitele de la unghii
simteai ca pregateste ceva
se chinuia cit se chinuia si:
Imi lipseste rosul
indraznea in soapta

Tare-mi lipseste.

Dadeam cite o suta de marci pe rosul acela
nocturn
decit culoarea
mai degraba noaptea avea pret
intr-o odaie clandestina
de periferie
la ultimul etaj
in centura orasului
in cerul cartierului.

Imi lipsesc culorile amurgului
murmura impleticindu-se spre baie
si mai scoteam o hirtie.

Nici unul din autoportrete
nu-si aminteste de amurgul acela
toate se uita pe pereti
nu ma cauta
le lipseste din ochi
si verdele
si rosul
de parca le-ar impunge un pistol in ceafa.

NOUA ASCENSIUNE

Cineva in mine
destul de adinc
gindeste cu nerusinare
luindu-ma cam prin surprindere
dovada ca la noi aici
la coada
unde stateam linistiti
intind dintr-o data mina
si o asez pe fundul blondei din fata
unde-i atit de cald
de rotund
unde e atita lumina
ca s-ar putea citi ziarul
daca macar unu la suta din lungimea cozii
s-ar porni sa scrie poezie.

Dar coada noastra e impecabila
o linie perfecta
aspirind sa intre in condica de merit a orasului.

Comunistule!
ma apostrofeaza o doamna din spate
coborind cu ochii pe curgerea miinii mele
si ajungind in sfirsit la tinta
Savonarola!

Asa o fi invatat ea
(au fost vremuri grele
se studia cu lampa sub plapuma
cu licuricii in sin)
ca atacul la Palatul de Iarna

l-au dat dominicanii.

Medicinistule!
mai urla ea o data din rasputeri
izbindu-ma de toti peretii
intre vivisectie si familia de Medici
Cel putin recita-ti poezia!

Nu ridic mina de pe fundul dinaintea mea
fata ma resimte pesemne ca pe o raza
adincita in valuri
ma adincesc asadar si eu
cu glas vinatoresc in poezie:
Salbatica-i Stepa baikala
sunt mine de aur in ea
un om blestemindu-si ursita
cu traista pe umar...

Huuoo!
vuieste intreaga coada
Nu pe umar
in alta parte
sa spuna doamna!

Contopistule!
se aude ascutit din spatele meu
si e ca si cum ar fi fost evocat bordelul
Comunistule
mai rasuna ecoul
Medicinistule
Contopistule.

Coada noastra inainteaza.

Ecoul cade mai in fata
spargindu-se pe rind in trei capete indiferente
numai urechile lor se feresc
fac salturi laterale
si cad la loc in auzuri.

Inainteaza coada noastra
progreseaza
condica de merit ne asteapta
primele personalitati plutesc deja deasupra ei
dau scurt din picioare
si se scufunda.
Vor iesi de buna seama la suprafata
in partea de sus a orasului.

E aici o transfigurare
un anabaptism
o renastere
o reincarnare!

Soldurile calauzei mele vibreaza
face pasul inainte
tragindu-ma si pe mine dupa ea
o vad reincarnata intr-o pisica alba
patata de soare.

Monoteistule!
striga vecina din spate
prinzindu-mi-se de centura
si astfel ajungem toti trei
pe faleza de deasupra condicii.
Ne contemplam o clipa in adinc
stim ca orice miscare gresita a unuia singur

ne va arunca pe toti peste rasfringerile noastre
iar ele vor zbura in mii de pulberi.

NICI O NUNTA FARA-NJUNGHIERE

De ce n-ai mai tras un foc, nenorocitule,
daca ai vazut-o ca mai misca
de ce?!
(bate la mine din picior mireasa)
Esti un las
banuiam eu asta
trebuia sa tragi
ma-ntorc la mama!

Nu trebuia s-o omoriti, dom' diriginte…
Daca-am inteles noi bine
era o femeie tinara
ne-ati spus ca urma sa ajungem si noi la lectia asta
de ce nu ne-ati lasat-o noua?
I-am fi purtat de grija
caci suntem singuri
si suntem multi.

De ce, bre,
nu i-ai taiat beregata cu foarfeca?
Ti-o spun eu
nasul tau
prefect peste toata sindrofia asta
ca uita-te la tine
ti-a fugit si mireasa
dar sunt si comandor
si daca vrei
ti-o mai aduc o data inapoi
pina vin aia sa te umfle
dar n-ai facut ce trebuie cu cealalta
nimeni nu scapa de o foarfeca bine ascutita

s-apoi puteai sa te alegi si cu parul ei
tuns la iuteala
da, da,
la fata locului
caci pina porneau pe urmele parului
pina te cautau si pe tine
ispraveam si cu nunta
si avea o minune de par.

Nu trebuia sa tragi de atit de aproape
(imi spune si directorul inchisorii)
bine-ar fi fost s-o fi lasat sa fuga
trageai nu unul
ci doua-trei focuri in urma ei
puteai s-o nimeresti doar pe jumatate
ai fi-mbrincit-o speriata
prin tot restul vietii.
Acuma
daca tot n-ai facut-o
nu pot sa-ti spun decit
ca acolo unde te uiti tu mereu
atirna tot ceea ce ti-am zis si altadata
adica timpul
care e si al meu
aici inauntru
laolalta cu voi
tine paharul asta
iar celorlalti
sa nu le-o mai descrii atit de des
ca prea multi in ultima vreme
mi s-au spinzurat in closet.

FLORILE BINELUI

Aceste corole care
cit vezi cu ochii
albastre si negre
se uita si ele la tine
sunt insusi binele.

Nu oricare si nu oricum
ci binele de dupa disparitia raului
si dinaintea minunii
lumina de a doua zi
cind speri in sfirsit sa dormi
iar speranta ti se sapa pe fata
tinindu-te treaz
si greu de alungat din memorie.

Dar raul de acum inainte e mort
deci interzis
ciupercile galbene ale diminetii
isi intorc capetele dupa tine
ca si ele sa te adulmece
caci urmele lasate de speranta pe fata ta
nu dau semne de vindecare.

Asta n-ar trebui sa te indemne
sa mai vezi raul in vis
de vreme ce nu mai exista
iar cei carora li se pare ca-l vad
dispar si ei
fara sa insemne ca mor
ci doar ca-ntirzie in afara binelui
chinuindu-se ca spinzuratii

cu limba atirnind pina-n pamint
ca sa guste noul adevar
si abia apoi sa-i poata spune pe nume.

JURNAL DE ROMAN

Scriu un roman
mai potrivit spus
scriu la un roman.
Tot scriu la el
visind la desfatarile din final
cind il voi reciti
si multumit de dinsul
ii voi da drumul in larg.

Scriu la roman
de parc-as inalta un bordel
poftind ca la sfirsit
sa trec singur din odaie in odaie
degustind
ca si cum as frunzari pe indelete
frumusetile
muscindu-le usor
si cu degetul muiat in gura
rasfoind inainte si inapoi
pina la rindurile cu acea dupa-amiaza
in care ea…
caci nu s-a mai intors.

Scriu la roman
fac adica baie intr-o cada
cu toate femeile din paginile mele
inot pe sub ele si pe deasupra lor
fara sa le pot imbratisa
inventez alte si alte femei
nefiind in stare sa le dau ceva de facut in povestire
in timp ce cartea urca

le acopera
salvez din ele ce se mai poate salva
argintul dintr-o bratara
verdele dintr-o privire.

Scriu la roman
infuriindu-ma de la o vreme
si alergindu-mi femeile pe scari in sus si in jos
ma strecor sub paturile lor pline de amanti
le cint de acolo la vioara
produc va sa zica o muzica de scandal
rup toate tacerile
scriu
facind ca linia orizontului
sa-si scoata pina la urma capetele printre noi
incercind sa ne vorbeasca.

EFECTUL MUSORGSKI-RAVEL

I.

Dezbraca-te.
Dezbraca-te de tot.
E bine s-o faci singur
putem sa scoatem si noi totul de pe tine
suntem pictorite
pentru tine e ca si cum am fi medici
leapada hainele
urca pe masa in pozitia lotusului
si nu misca.

Sa nu fugi
sa nu-ti inchipui c-ai sa poti sa dispari.
Gol pe strazi oricind vei fi vazut
iar goliciunea asta
am putea s-o pictam si-n lipsa ta
dupa hainele parasite-n graba
dupa nimicul din ele.

Ramii mai bine pe masa
priveste mai curind in gol
si nu gindi.
Gindul impregneaza pinzele c-un fel de umbra
iar cu timpul
negrul acesta roade lumina.

II.

Ba dezbracati-va voi
si nu urcati pe masa

ci pe soclul de colo
asezate turceste
cu triunghiurile alea pubiene de trei culori diferite
drapel al unei tari de jenanta identitate
mai mult clandestina
paradis al pedofiliei
nedata in vileag nici sub tortura
ca orice mare iubire.

Dezbracati-va, domnisoarelor
scuturindu-va de vesminte ca de trecut
unul oarecare
in stare sa ia orice forma
gonflabil
de vreme ce vesmintele vi le umfla vintul
si le ridica
pe nici unul peste statul de om
inaltimea sforilor de intins rufe
unde nu se vede
dar unde se prea poate sa balteasca cerul.

Cu nudurile astea ale voastre
cu sfircurile ce tot ameninta aerul
n-ar mai fi nimic de facut
afara de plimbat pe dinaintea lor o oglinda
in care oricine sa va poata saruta pubisul
ca voi sa indrazniti a-i infige miinile in par
tragindu-l sau nu
inapoi.

MAREA NERUSINARE

Se umple lumea de carti
rasar una dupa alta
te feresti din calea lor
caci n-ai cum sa le poti privi pe toate in fata
darmite sa le mai si citesti
si stralucesc intruna.

Abia am izbutit sa sar intr-o parte.
S-au naruit toate rafturile
la intrarea mea in carlinga
un profesor japonez insa
in cabinetul sau din Kamakura
n-a mai putut fi scos de sub ruine.
Si avea acasa sase copii.

Se scrie enorm
si cu nerusinare
esti tras de mineca
inca de la pagina opt
cartea se deschide drept acolo
in goliciunea ei friguroasa
stringi din pleoape
te aperi
poate lesini
esti abandonat la marginea drumului
iar cerul de deasupra
la trezire
nu mai e acelasi.

Hai sa punem foc
te iau si pe tine

ne adunam mai multi
nici o teama
hirtia arde usor
sunt apoi pe acolo
si volumele unor poeti nesuferiti
se va respira mai in voie.

Nu innebuni
nu-ti mai pierde urmele prin lume
nu mai muri.
Avem de inaltat un incendiu maret
nu atit pentru caldura lui
cit pentru lumina
pina foarte departe
la marginile marginii
cit sa poti cerceta la razele sale
orice
in amanunt
luindu-te dupa orbul de Borges
ca sa gasesti acea singura carte
traind dintr-un singur cuvint
dintr-un singur semn
secret
numele lui Dumnezeu
de la care poate sa reinceapa totul.

MARTORUL

Nu-i de trait cu oamenii astia!
Au stat linistiti o vreme dupa victorie
n-au mai cirtit prin circiumi si prin universitati
au contemplat indelung
preschimbarea
paralizati
comentind si mirindu-se
dar dind curind din prea multa mirare
direct in betie
pe urma la loc in lectura
din nou in betie
iar la sfirsit
in revelatie.

Una religioasa
cu binele si cu raul
dar mai mult cu raul
ca e bine sa-l privesti in fata
si se uitau la noi interminabil
ca niste apusuri de soare
ii visam si noaptea si-i simteam apropiindu-se
catarindu-se in susul visului
ca sa poata privi inauntru.

De treisprezece ori m-au lovit ai mei peste degete:
N-ai voie
nu stii ca n-ai voie?
Vrei sa singereze vreunul
si sa ne descopere pe toti?

Dar mi-e atit de greu sa ma abtin

caci ii aud perorind
demonstrind cu hirtii si cu martori dezgropati
vorbind fara sir
luni intregi
despre pedeapsa si clementa
de indurare
penitenta
despre iertare si uitare
apoi uitare si iertare
ca nu mai stii pe cine sa ierti
si pe cine sa nu uiti.

De luni si de ani de zile
rasucesc ei cutitul in aceeasi rana
in orbita pustie
desperecheata
a unei foste vinovatii
care si ea se casca asupra lor
si li se uita in adincul spaimei.

Iar de aici
de unde ma prefac eu ca nu exist
din multimea lor
nu se zareste decit unul singur
ratacind neajutorat
luind-o catre dreapta
revenind apoi la punctul de plecare
de parca ar fugi cimpia de sub el.

E martorul
imi soptesc ai mei
supravietuitor al propriei lui marturii
si care nu se va putea ascunde.

CORABIA TREAZA

Ezit o vreme
ii dau ocol de mai multe ori
si pina la urma intru.
Rasare de undeva si preotul.
Afara de el si de mine
daca mai incap doi oameni in bisericuta lui.

E o injghebare din lemn
marunta
cit sa o salti in caruta
si sa fugi cu ea in munti
din calea navalirilor barbare.

Plini sunt in schimb peretii de icoane
scinteind la mine ca niste securi
lucesc si asupra preotului
zice:

Poti sa o sui si-n spinarea calului
iar tu sa te arunci in sa
in spatele ei
cit s-o cuprinzi in brate
cu Dumnezeu inauntru
cu vintul pe urmele voastre
pe urmele voastre si cu focul.

Eu insa ma tem ca bisericuta lui
sa nu fie vreo aratare
trec aproape zilnic pe aici
si pina astazi nu am zarit-o
sa nu fie vreo ispita.

Imi lipesc urechea de pieptul popii
ca sa ma-ncredintez ca glasul lui nu cade din vazduh
imi fac si semnul crucii
dar toate cite sunt imprejur
ramin la locurile lor
nu se destrama.

Nu-i un lacas menit starii pe loc
ma lumineaza parintele
iertindu-ma si pentru indoiala
si pentru atingere
se muta templul de colo pina colo
dupa cum i se muta si parohia
alcatuita numai din femei.

Dar cum pe bietele fete le vind proxenetii
le haituiesc paparazzi
le umfla sticletii
se ascund si ele pe unde pot
isi schimba-ntruna locul de pierzanie
iar locul inchinarii le urmeaza.

Caci din mila fetelor s-a durat bisericuta asta
pe visele lor s-a ridicat ea si umbla
dupa cum si frumusetea lor si-a luat patul
si umbla cu el prin lume
lasindu-l jos doar cit sa-l oblojeasca pe unul ca tine
saltind apoi patul din nou la spinare si mergind mai departe
iar crucea asta nu le-o vede nimeni
doar eu ma tin de cararile ei.

Si nici nu vreau sa bat alte drumuri
cita vreme locuri de rugaciune

au rasarit acum si-n intreprinderi.
Se suna si oamenii sunt trimisi acolo
s-aprinda luminari pentru cei vii
pentru cei mai vii
zugraviti pe toti peretii
de-i stie toata lumea.

La morti in schimb e libertate:
da omul bani pe luminari
si le da foc pentru cine-l taie capul
sa-mpinga sufletul aluia mai catre rai.

Dar sfintii, parinte,
se sperie inca o data vocea din mine
sfintii din jurul nostru si de deasupra noastra
nu i-am vazut niciodata
cum de scapara atit de tare
cine sunt ei?

Nu-i nici un sfint, calatorule,
vezi doar luminile unuia dintre ei
vag si indepartat
se aprind in virful catargului si pe la capetele vergilor
inainte de-a se pierde corabiile in furtuna
iar in intunericul acela
singure focurile Sfintului Elm
mai stiu sa-ti arunce-n ochi
cadavrul calatoriei.

Corabie e si biserica noastra.
Vin fetele de se aseaza la umbra ei
urca pe punte
si o fac sa pluteasca.

Nu-si dau seama de asta
dar o pun in miscare spovedindu-se.
Isi aprind o tigara si marturisesc totul
nu sunt in stare sa-mi ascunda nimic
vor de multe ori sa-mi arate cum fac
si pling cind ma prefac a nu crede ca nu ele
ci frumusetea lor preacurveste
innebuneste din senin
si nu mai pot s-o tina in brate…
Vrei sa te spovedesc, fiule?

N-am sa te torn
robule
sclavule…
Ai pus urechea pe mine
ai auzit ca exist
m-ai atins.
“Unde veti fi doi in numele meu
eu voi fi cu voi”
spune Domnul nostru Iisus Cristos.

Nu te mai teme.
Cite nu-mi spun fetele in spovedanie
despre singuratatea barbatilor
care nici macar singuratate nu e
ci o spaima crincena de nenorocita lor de barbatie.
Iar cind barbatia prinde a le miji
omul din ei incepe sa tremure
se porneste sa plinga.

E nevoie atunci de sufletul fetei
nu numai de frumusetea ei.
Ele-si inchipuie sarmanele ca asta e pacatul

dar tocmai acesta se iarta
inainte chiar de a fi marturisit
iar tu nu arati a fi un om singur.

Nimeni nu intra in templul acesta
decit ca sa marturiseasca.
Va trebui s-o faci si tu
si sa ramii
nu sa dai mereu sa te strecori afara
pentru ca cerul de acolo nu mai e al lui Dumnezeu
ci al episcopiei
dovada stelele de pe umerii preasfintiilor lor.

Ia-ti ochii de la icoane
si-ntoarce-i spre mine
caci dupa marturia ta
eu nu voi mai fi.

Biserica asta insa va fi
si asa cum am purtat-o eu in spinare
iti va ramine tie
s-o porti mai departe
dar numai dupa intreaga-ti marturie.

OCHIUL DINTRE SPRINCENE

Stai linistit
nu te mai zbate atita.
Fii multumit ca te credem noi
citiva prieteni de o viata
dupa cum credibil ai fost si pentru iubitele tale.

Poate ca numai femeile s-au priceput
sa vada-n tine
in toata puterea ei
normalitatea.

Normalitatea si inca ceva
pesemne ca misterul
care si pe noi
ca vechi si buni cheflii
ne incurca ce-i drept
dar ne trece usor.

Nu te mai tot omori sa demonstrezi
ca esti in stare sa faci ba una
ba alta
ca poti sa le birui pe toate
sa scrii bunaoara carti
stind vara-ntreaga-nchis in casa
si zvircolindu-te intre cuvinte.

Orice roman ai scoate
orice fel de erou nemaivazut ai inventa
un alt soi de Don Quijote chipurile
incarnat in Mata-Hari
ziarele tot vor scrie

ca nu se poate sa nu se afle cineva-n spatele tau
ori deasupra ta suflindu-ti rolul
purtindu-ti mina care scrie.

Si crezi ca se-ntreaba vreunii
cum scrii cu adevarat tu
care nu-ti vezi scrisul?

S-or fi gindind citiva ca stii sa ti-l pipai
dar cei mai multi
te asigur
isi imagineaza ca dictezi.

Nu-i nici o rusine in asta
n-au facut-o numai orbi celebri
ca Milton si Borges
ci si insi care n-ar fi trebuit sa aiba nevoie de asa ceva
precum Arhanghelul Djabrail
Karl Marx
Profetul Mahomed
ba chiar si unul de prin Salcia de Teleorman
asta din urma intr-atita
ca n-a ramas de pe urma lui decit botnita aia
ca nu cumva strugurii sa fie muscati de fata omului.

Se zice prin urmare ca ai pe cineva
care-ti transcrie cuvintele
le corecteaza
potriveste
se crede ca acela e adevaratul scriitor
ajutindu-te pe tine sa te legeni in iluzii
ca terapie
ca salvare de la iminenta nebunie.

Se mai crede si ca autorul real
va iesi pina la urma la iveala
cind tu vei fi ce vei parea a fi.

Caci omul nu este ceea ce devine
cum conferentiezi tu pe unde apuci
ci este ceea ce pare a fi in ochii altora
iar ochii astia nu stiu sa vada
asa cum nu stiu nici sa uite.

Sa te surprinda ei pe la dineuri
pipaind dupa lingura
ca n-o sa mai inghita nici in ruptul capului
povestea cu tine la masa de scris.

Vor sari insa de fiecare data sa-ti puna lingura-n mina
icoanele sub nas
pretinzindu-ti sa-l saruti pe Dumnezeu
dar nu ca sa se-ntimple vreo minune
ci doar ca sa se mire urmarindu-te
si iar sa se mire.

Iar de minunarea asta
n-ai sa-i lecuiesti niciodata
oricit te-ai chinui sa demonstrezi ca poti
ca esti in stare
ca stii
ca esti egalul lor
si la fel ca ei
un om liber sa traversezi de pilda orasul
de la o margine la alta
de unul singur
calauzit de al saselea simt

de al treilea ochi
de ochiul pineal dintre sprincene
disparut din lume de noua sute de mii de ani
supravietuind doar la orbi si la serpi
si sa ne fereasca Dumnezeu
sa se uite ei la noi cu ochiul ala.

MINGIIERILE MEMORIEI

Ciudat:
n-am platit niciodata o femeie.
Dragostea
cita a fost
unele fete au impartit-o cu mine
poate din curiozitate
altele de proba
ori pentru invizibilitate
citeva din anticomunism
multe din tandrete
din balcanism
dintr-o scurgere de frumusete
din prea multa lectura
din interes
dar si din autocenzura
dintr-un mare exces
de gratie
din lipsa ratiunii
din vreo frustratie
si-n asteptarea minunii.

De placere
din bunatate
dintr-o alta parere
dintr-un plus de clandestinitate.

Din mitomanie
in joaca
dintr-un inceput de antropofagie
din plictiseala
din infantilism

din aiureala
din razbunare
dar si din pasiune
si din visare
ori ca ascutita remuscare.

De dragul numai al meu
din delincventa juvenila
ca panaceu
la atita lumina fosila
ca justa continuare
la cite o interminabila filosofare
din adinca betie
din ecumenism
din nimfomanie
agravata de fourierism
din sfinta prostie.

De dragul noutatii
al insolitului
si-al impartirii dreptatii.

In treacat
dar si-n pelerinaj
din ateism
ca forma de camuflaj
dar si din conformism
din clitoridianism.

Ca paradox
si simulacru de sacrificiu
ca amurg prelung al unui viciu.

Ca mostra de libertinaj
si tipat de eliberare
in loc de psihoterapie
si in compensare.

Din necesitate
din salbaticie
din neclaritate
ca foc de artificii
dintr-o clipire de pubertate
pentru inavuabile delicii.

Din duiosie
din fidelitate
din fel de fel de complexe
bune de ascuns
dintr-un reflex si alte reflexe
apoi din muzicalitate
din uitare de sine
din naivitate
de groaza sfinteniei
din zvicniri de-ale timpeniei
in graba
din lirism
ca aflare in treaba
din maoism
dintr-o vietuire mult prea febrila
iar vreo doua dintre ele
de-a caror frica ma trezesc scriind
din mila.

PARTEA II

EPISTOLAR

Schimb feminin de scrisori intre initialele onomastice *E* si *A*

E.

A venit, draga, la mine unul Ruba
il stii pe asta?
E ceva sef pe acolo, pe la ei
la orbi
pe-ntreaga tara
ba chiar si prin Europa
ca ii aduna cineva pe toti din cind in cind
lasindu-i ca-ntre ei
sa flecareasca in voie.

Iar Ruba asta e unul mai cu mot:
e pus sa vorbeasca la radio
il mai dau unii si pe la televizor
in fine
si ce crezi ca-mi cere asta, draga,
inainte de toate?!
Nici mai mult nici mai putin decit femei!
adica voci feminine spune el
dar asta inseamna pina la urma tot femei
pentru nu stiu ce fel de studio de al lor unde se-nregistreaza carti
te pui la microfon si le citesti cu voce tare.

Nu-i trebuiau decit femei si pe deasupra nefumatoare.
Virsta conteaza? – l-am intrebat eu.
Le trebuiau mai ales tinere
si inca din astea cu literele
cu limbile straine…
ma rog
am crezut ca nu sesizase ironia
dar mi-a raspuns ca
daca virsta era importanta

lungimea picioarelor totusi nu conta.

De ce nu vor voci de barbati
nu pricep.
Cartea e tot carte.
Nu suna mai bine Mizerabilii citita de un barbat
sau un Mark Twain acolo?
Acuma
n-am stat sa-l intreb ce fel de literatura vor ei
dar oricum nu ma slabea cu vocile feminine
clare
dulci
catifelate
nu stiu ce dracu fac cu ele
ca doar nu le-or fi luind pentru sex oral!

I-am spus ca nu pot sa ma pronunt deocamdata
dar ca de ce nu vor acolo la ei, la orbi,
ciini ghizi?
Mi-a-ntors-o ironic
nu mai tin minte ce a spus
fiindca eram atenta ca nu cumva sa-nceapa din nou sa-mi ceara ceva.

Am revenit:
aveti nevoie la dumneavoastra de multe carti!

Mi-a explicat ceva foarte complicat cum ca limbajul
constiinta
creierul sau spiritul
evolutia umanitatii
educarea ei prin cuvint si nu pe cai vizuale
in sfirsit
cert este ca nu zimbeam

pentru ca la mine in birou il adusese unul
imbracat ca un cioclu
si care statea tot timpul cu ochii pe mine.

N-am putut nici macar sa deschid televizorul in timpul asta
sa ma uit pe Animal Planet la tigri
care-mi plac mie cel mai mult.
Asa ma gindisem:
il las pe orb sa vorbeasca
iar eu deschid televizorul fara sunet.

Dar ti-ai gasit!
A-nceput sa-i dea cu copiii
ca de ce nu-i lasam noi pe copiii orbi
sa mearga la scoli?
De ce nu le intocmim nu stiu ce fel de acte?

Mi-a venit cu cifre, cu nume, cu localitati
cu presedinti si secretare de-ale noastre
cu directori care n-au semnat naiba stie ce hirtii…
Ii dadea cu valoarea educatiei
si educatia ca valoare suprema in cazul omului
ii dadea si cu omul
pina cind m-am enervat:

De ce adica sa trimita ei copilul fara vedere la scoala
si sa nu-l lase acasa linga mama lui
ca si scolile astea ale lor se gasesc doar in citeva orase
asa ca de ce sa streseze ei copilul cu cartea si cu departarea
ce nevoie are el de carte?
Ce nevoie are orbul sa afle care-i viteza luminii
si cind si-a facut Apolodor podul?
Ce? O sa vada el vreodata lumina?

O sa calce el pe podul ala?

Nu-ti spun, draga, ca ascultindu-ma
si-mi facea placere sa-i urmaresc mutra
Ruba asta se tot invinetea si s-a pornit sa urle la mine.

I-am cerut sa se potoleasca fiindca sunt functionar public.
A zbierat ca si el e public.
M-a amenintat cu Europa
A inceput cu ministrul ala din Anglia care e tot asa ca ei
ori o fi ministrul lor pe Europa
habar n-am
s-a repezit apoi sa-i dea cu egalitatea
cu drepturile
iar cu omul
si mai ales cu omul orb
de parca lumea asta n-ar fi fost facuta asa plina de gauri
si doar nu m-o fi inventat Dumnezeu tocmai pe mine
sa le astup.

A.

Mi-ai stricat ziua cu orbul ala al tau!
De trei ori ti-am citit e-mail-ul
nu-mi venea sa cred
simt si acum ca te tii de aluzii usturatoare.

Pai
voce placuta
catifelata
dulce
izvoras
am eu!

M-am strecurat in atitea urechi
trezind din moarte numai cu soapta ei
barbatia a vreo opt disperati.

Iar daca nu ma insel
si tu stii bine ca eu nu ma insel
in noaptea aia cind am ras noi doua o sticla de Metaxa
ai sarit la mine si m-ai muscat de buze
numai ca sa-mi sorbi chicotitul
asa spuneai
sa-ti sorb, iubito, chicotitul asta de Alice in Tara Minunilor.

Nebunia care a urmat ne-o amintim cu fiori de placere si tu si eu
s-o recunoastem
dar ne temem de ea
am vrea s-o dam uitarii

iar cind ne intilnim doar noi doua
sporovaim intruna despre altceva
torturate de imaginea a tot ce au fost in stare sa faca
o singura data in viata
buzele noastre
iar acum tu vrei sa ma trimiti la orbi?

Adica unde?
Intr-o colivie cu microfon?
S-admitem ca accept
ca stau acolo-nchisa si citesc
ca ma loveste si pe mine hodoronc-tronc
ticneala umanitarismului
si tot citesc eu inainte din Don Quijote.
Si uite-asa porneste cavalerul impreuna cu Sancho prin pustietati
o iau ei prin munti
Sancho e mai intii calare pe un magar sur
apoi magarul dispare furat de niste hoti
scutierul bate o vreme drumul pe jos
dar sub fundul lui reapare din senin magarul
fara ca el sa-l fi cautat
ca hotii sa i-l fi inapoiat
ca vreo minune sa se fi-ntimplat.

Ei bine
povestea asta depanata de glasciorul meu ajunge la orbi.
Inteleg ca stau ei cu castile conectate si citesc cu urechile.
Ma strecor va sa zica si in urechile lor
voce de catifea
dulce
lapte si miere
apa de roze
numai buna de muscat de buze.

Iar daca vreunul chiar se repede
dintii si-i va rupe in glasul meu
sau in magarul lui Sancho?

E.

Bravo, curva mica!
Am citit cu atentie
ba chiar de mai multe ori
elucubratiile tale cu magarii suri ai Spaniei
de parca astazi si-ar mai sparge cineva capul
cu ce fel de coclauri bateau
acum patru secole
doi nauci
unul smintit de multimea cartilor suite la cap
altul de lipsa lor
care pe mirtoaga
care pe magar
dupa cum ii sade bine
stii tu cui?

Cenusaresei din noi
imaginatiei
ca numai ea e-n stare sa faca astfel de umbre pamintului
ea si cu tine.

Tu
bineinteles ca tu care-ti inchipui
ca te poti lasa inchisa de orbi
intr-o cusca plina de lecturi
fara ca tie sa ti se-ntimple ceva.

Iti imaginezi una ca asta
din narcisism!

Narcisismul ala care te roade intruna
cum ca sa-ti spuna toata lumea ca esti frumoasa
barbati
femei
iar daca tot nu te vad
sa-ti spuna ca-ti aud frumusetea
izvorasul ce va curge-n urechile orbilor
smulgindu-le suspine de admiratie.

S-o crezi tu!
Nu-i nevoie sa le reciti Kama-Sutra.
Poti sa le citesti si Proclamatia de la Islaz
ca tot o sa li se scoale
la inflexiunile
la unduirile tale
dac-or fi teferi ca barbati…

Ca urechea barbatului
plina de fantasme
trebuie ca produce aceleasi reactii ca si ochiul
cind da de o femeie frumoasa
ca dovada si intunericul
prin care nu pe urmele chipului tau am urcat
ci ale glasului
caci te rugai fara sa stii.

A.

Intunericul despre care in sfirsit incepi sa vorbesti
noaptea aceea a noastra
mi s-a lipit ca un sarut
de floarea terminala a fiecarui nerv.

Stau goala in fata nimanui
iar pielea asta intinsa
ce nu lasa sa se risipeasca in aer
visul care mai sunt
e o flacara pura
ce arde dar nu lumineaza
decit prin amprentele acelor saruturi.

Fiinta mea strapunge miezul noptii
smaltata cu astfel de licariri
asemenea vietatilor din adincuri
unde soarele nu mai ajunge
si unde ele vislesc incet
in timp ce cicatricile lor aprinse
le poarta departe.

E.

Pina sa te plimbi tu pe fundul marii
ornata cu lumini de pozitie
afla ca Ruba a mai venit o data pe la mine
si mi-a cerut
ca si cum nimic nu s-ar fi petrecut intre noi
bani.

Dar bani pentru femeile alea
pe care vrea sa le-nhame el la citit.
De data asta a fost mai retinut.
A venit insotit de o ochelarista
care nu-ntelegea nici unul din semnele mele cu ochiul
ori pur si simplu nu le vedea.
Cred mai degraba ca nu le vedea
fiindca nici nu-i raporta sefului ei.
De altfel s-a scuzat si a trecut in anticamera.

Eram dispusa sa-i semnez cererea
dar cita vreme eu plateam
voiam sa stiu ce fel de opere are de gind sa inregistreze.

Iar acum sa vezi lista la el:
Odiseea, Don Juan, Faust, Creanga de aur,
Zahei orbul, O mie si una de nopti, Ferma animalelor
si in sfirsit Biblia.

I-am propus un whisky si o discutie fair play.
De unde, l-am intrebat, inversunarea asta

de a asalta mintile orbilor
in care si asa trebuie sa fie destula ceata
cu tot felul de parabole, esoterisme
metafore si simbolisme
imagini care or fi bune ele ca imagini
uite
ma gindeam
dar nu i-am spus-o
ca daca ajungi tu sa le citesti carti
cu glasul tau de sirena
ei o sa-si inchipuie
ca faptura ta se termina cu o coada de delfin.

Poate ca nu se vor bloca, ma rog,
de-a binelea in vedenia asta
dar in mintea lor
cu siguranta vor pierde vremea
sovaind legati de catarg
intre corpul femeii
si mitul unei voci seducatoare.

Pe Ruba l-am asigurat ca banii de acum sunt alocati
vocalizarii cartilor propuse de el
dar ca eu as fi preferat
ca ei sa fie destinati de exemplu unor seminarii
in care sa-i adunam pe orbi
si sa le explicam bucata cu bucata
realitatea
ca nu au ei de unde sa stie
ce s-a mai lipit de chipul omului
si cite s-au desprins din el.

Eu bunaoara as fi gata oricind

sa derulez pentru ei femeia
pe cea a zilei de azi
cum se omoara ea sa se reinventeze
ce trebuie sa uite
cum trebuie sa-i pilpiie parul
si sa-i vibreze mersul
si cum nu poate fi redusa ea doar la voce
amestecata pe deasupra cu ingeri, cu lotofagi
cu obsedati ca Don Juan si posedati ca Faust
cu homunculi in eprubeta si duhuri inchise in sticla.

Apoi altcineva ar putea sa le descifreze
tot asa punct cu punct
noua infatisare a orasului.
Pentru ca pe ei ii vad cum inainteaza incet
cu bastoanele lor albe pe strazi
realitatea se da in laturi
si se-nchide in spatele lor
ei n-o ating iar ea se fereste de ei.
Nici macar n-o aud
caci strada merge mai departe
se leapada de zgomotele sale ca de zoaie
impinse sa curga prin alta albie.

Ruba tragea din Johnny Walker.
Ii pusesem cuburi de gheata
i-am turnat al doilea pahar
i-am pus din nou cuburi.

Nu a reactionat nici cind i-am evocat nevoia
de a nu-i lasa pe orbi de izbeliste in privinta cartilor
descriindu-li-le macar ca obiecte
fiindca n-au habar nici de irizarile de pe coperti

nici de desenele ce accelereaza lectura
pe urma librariile nu le fac cu ochiul
si nici bibliotecile
se bizuie doar pe memorie
si numai chinul aducerii aminte
nu soarele
leaga-n capul lor umbra de om
de aratatoarele timpului.

Bea si nu-mi raspundea.
Era evident ca ma masura
cu ruleta aia invizibila a lui.

Am plusat:
cit despre noi, domnule Ruba,
cei care scriem de mina
desi in ziua de azi o facem din ce in ce mai rar
cu noi se poate face caracteroscopie:
vine un grafolog
se uita in oglinda scrisului
si ne spune ce fel de oameni suntem.

Suntem cu totii egali, nu-i asa,
deci
cu dumneavoastra ce-i de facut?

Felul de a fi al orbilor
nu poate fi citit in punctele scrisului lor
unul impersonal
combinindu-se cu sine insusi
si numai pentru sine
in boxa aceleiasi geometrii
ca orice gazeta de perete a ghetoului.

A.

Ei bine
nu stiu daca inaintea sau in urma ta
pe Ruba l-am intilnit si eu.
M-a-mpins ispita
ce sa-i faci
de m-am dus pina la asezamintul orbilor.

Insul mi se pare ca nu e chiar timpit.
De cum am ajuns
mi-a aratat carti care se rotesc.
Am sesizat intentia de seductie
dar intr-adevar
nu se vedeau insa se auzeau
trecind prin fata mea
Maestrul iar apoi Margareta
cu buchetul ei de flori galbene
intr-o primavara moscovita.

Imi pusese o banda magnetica mare cit un sombrero.
Se descolacea inainte iar textul cartii o data cu ea
nevazut
dar pretutindeni auzit
pretutindeni simtit.

Asemanator veti proceda si dumneavoastra
mi-a spus
vocea este tocmai ce ne trebuie
miere limpede

floare de salcim
adiere de mai
ma-nnebunise cu metaforele
frematam.

Simteam ca ma soarbe cu privirea aceea a lui
interioara
ca-mi umbla cu ceva de-a lungul corpului
mi-l scaneaza de la glezne spre crestet:
Sunteti inalta, domnisoara
si foarte frumoasa!

Cum va-nchipuiti ca arat?
Mi-a raspuns cu totul altceva
cum ca literele cartilor sunt niste mumii
invie doar cit alearga ochii pe deasupra lor
dar o carte insufletita de voce
preface literele-n sonoritati
iar sonoritatea in ecouri
cartea poate sa arda
inflexiunile ei insa merg mai departe
iar vocea mea devine aura a lui Faust
a lui Ulise
a Cautarii timpului pierdut
halou se face de rasfringeri
ocrotind-o pe Francesca da Rimini
de cind e lumea lume singura femeie
ce s-a indragostit in timp ce citea.

Aratati asemenea…
Nu mi-a citit corect nici culoarea ochilor
nici a parului.
Mi-a detectat insa zodia

si m-a lasat sa ma mir.

Am aflat cu ocazia asta
ca orbii sunt si ei de doua specii:
cei care n-au vazut niciodata
si cei care au vazut cindva si-si amintesc.

Astia din urma inventeaza instinctiv
din umbre si din resturi de culori
chipul omului cu care stau de vorba
nu pot trai altfel.

I-am propus atunci sa ma viseze
ca poate ma va vedea mai clar.

Cu visul e altceva
mi-a spus Ruba
si cred ca-l citez destul de exact:
”In vis
se revolta atit memoria vizuala
cit si cea tactila:
te vad
nu asa cum te-am inventat eu
ci cum mi te-ai descris tu singura
cu ochii foarte albastri
si cu parul acaju
dar pina nu te ating cu mina
nu pot sa cred ca tu esti cea care-mi vorbeste .”

E.

Sa puna mina pe tine va sa zica
deocamdata in vis
ca sa-si dea seama
cu toate ca tu ii vorbesti
daca existi sau nu…
Mare minune!

Dar de ce i se lumineaza chipul tau numai in vis
si de ce nu-l ajuta amintirea lumii
pe care si el in copilarie
a arat-o cu ochii?

Astia, draga,
am vazut eu intr-un film
procedeaza cam in felul urmator:

O, domnisoara,
daca mi-ati permite sa va ating fata
as putea sa descifrez codul frumusetii dumneavoastra
pe care nici macar dumneavoastra nu-l cunoasteti
nu-i asa
si as putea sa vi-l dezvalui…

Adevarat? – raspunzi tu
si-l lasi sa-ti umble pe fata cu degetele
sa-ti simta viitoarele riduri
sa-ti numere alunitele:
Aici, domnisoara si aici!

Ca pina la urma sa pretinda
ca nu-ti poate sesiza conturul gurii
decit atingindu-i colturile cu buzele
tu sa-i raspunzi la saruturi
inconstienta
ca-n transa inaintea cobrei
ca numai serpii sunt in stare sa te paralizeze astfel
incit sa tremuri intre gratii nevazute
si sa nu stii incotro s-o iei.

Dupa care tu
mai de mila
de perplexitate
mai de sila…

Pai, mi ti l-as cirpi
cind l-as simti catarat pe pleoapele mele!…

Asa si data trecuta
cind l-am finantat cu voci de femei pentru carti
si cind statea la birou inaintea mea:
simteam ca ma masoara
iti ziceam
cu o raza de a lui
invizibila!

Nu aveam senzatia ca ma dezbraca
ci mai degraba ca niste ciorapi
mi-i ruleaza pe picioare
de jos in sus
incet-incet
si ca ma-mbratiseaza

nu cu miinile
ci cu moliciunea-nvesmintarii
pina catre talie.

Atunci am hotarit sa nu-i mai vorbesc.
Am incheiat si m-am ridicat
gata sa-l concediez.

Nu s-a miscat de pe scaun
pina nu mi-a tinut un discurs lung
cu niste cuvinte si niste citate
care-mi scapasera pina atunci
si pe care am inceput sa le ascult
caci se revarsase cu totul in ele
si incetase sa ma mai imbrace.

A.

Daca nu te-as iubi
as veni si eu cu citate:
“O, sancta simplicitas!”
Bietul Jan Hus!
Poate ca tocmai mina aia de surcele
i-a frint pina la urma viata.
Dar cu tine ce e
ce nu mai poti pricepe?…

Bineinteles ca in vis ma vede mai limpede.
Nu el ma vede, draga,
ci memoria lui.

Caci intre el si clipa privirii
se intind citeva zeci de ani
iar timpul se umfla intre noi cu fiecare vis
pornind din noptile de azi
spre zilele copilariei sale.

Fiindca visindu-ma
da sa-mi imprumute chipul fetitelor
pe care le-a vazut atunci aievea
pe care le-a pindit facind pipi
le-a alergat si le-a ciupit
nu ca sa vada daca exista
ci tocmai pentru ca existau.

Iar cind imi aude glasul

toata copilaria aceea
cu care-mi ninge peste fata
se risipeste undeva spre cer.

Intinde mina catre mine
spre incredintare.
Nu ajunge sa ma atinga.
Ma vede insa limpede
cum numai misticul aude si vede in vis
imaginea iubitei sale moarte
ce-i porunceste sa inalte o manastire.

E.

Nu stiu ce ordine dai tu prin visele unora
si ce fel de manastiri ajung de aceea
sa se inalte catre cer.
Stiu insa ca-ntr-acolo
pornesc pina la urma in pelerinaj mii de oameni
de la sute de kilometri
postind, rugindu-se si cintind
inaintind uneori in genunchi
sperind asadar intr-o mintuire
o iertare
o lecuire
o usurare…

Drept care stau si te intreb:
la cine ajung sa se inchine ei de fapt?
La zeul in care cred
ori la depravarile tale
prin subconstientul tuturor nebunilor?

Pai, aparind tu asa
alb-albastra-acaju
in visul unuia care din copilarie
n-a mai vazut lumini ca acestea
e ca si cum l-ai pocni c-o astfel de icoana drept in cap!

Ei bine
ala trebuie sa fie in stare sa faca pentru tine orice:
s-o vinda si pe ma-sa

ori sa-nalte Sfinta Sofia in mijlocul oceanului
si Notre-Dame in inima Saharei!

Dar in definitiv
ce dracu cauti tu prin somnul paradoxal
al unor orbi cu memorie vizuala
carora tocmai de aceea
trebuie sa li se miste cumva
globii oculari in cap
sa li se zbata.

Ar fi mai bine
milostiva cum vad ca devii
sa te faci simtita prin somnul orbilor din nastere
ca sa se vada ce parte a fiintei
le pune alora-n miscare visul…

Poate degetele pipaind prin aer dupa tine
poate numai timpanele
umplindu-se de armonii
si sarind de la o muzica celesta la alta
cum si ochii nostri cad din paradisuri nebanuite
nemaiavind timp sa urce la loc
inainte ca dimineata sa ne loveasca peste fata.

A.

Pe mine scoate-ma din calcul.
Bineinteles insa ca si la iubita visatorului
nevazuta si nestiuta
se-nchina omul ce paseste in biserica
ridicata din ordinul visului.

Cu toate ca peretii stau zugraviti cu chipurile altora
martiri cu nemiluita
care de la taierea nasului
care de la scoaterea ochilor
cu capetele ferecate-n aure
strimbindu-se de durerea strinsorii
ori de saracia lor de duh
ce se stravede pina la urma
cum roade nimburile pe la margini.

Dar sfinti.
Multi ii saruta ca sa se vindece
de ceea ce nu poate fi marturisit
nici macar pe patul de moarte
iar sarutul acela razbate pina la iubita din vis
si care nu sunt eu.

N-am sa ma strecor asadar
decit in somnul orbilor din nastere.
Ei nu stiu sa viseze decit auzind voci
iar dintre cei ce aud voci
sunt singurii ce nu pun mina pe cutit

ca sa-si ucida fratele geaman
cu care nu suporta sa imparta acelasi chip.

Ar putea sa ma viseze insa liber
orbii care-si amintesc de lumina
si marturisesc fara-ncetare despre ea
cui vrea si mai ales cui nu vrea sa-i auda.

Numai aceia au nevoie sa deschida ochii in vis
si sa priveasca indelung
asemenea nebunilor
fara sa clipeasca
dar sa si intinda mina
precum geamanul lor Toma
ca sa atinga rana de la glezna ingerului
sa o stringa
si sa nu-l mai lase sa se-nalte.

E.

Ma tem, iubito, ca daca o s-o tinem tot asa, in loc sa ne bucuram si noi de oniromantie, vom da in oniromanie, numarind visele pe unde s-or nimeri ele sa se gaseasca. Apropo: sunt patruzeci si trei in Vechiul Testament si numai noua in cel Nou.

Hai, mai bine, sa ne intoarcem la nenorocita asta de realitate care, ori de cite ori te plesneste peste fata, da semne ca n-ar fi nevoie de ea.

La fel si Ruba, foarte real si aproape furibund la ultima noastra intilnire, a rasturnat peste mine o bena de citate din care poate ca el e mai usor descifrabil decit din ceea ce face. La inceput, eram gata sa pariez ca insul o luase razna, dar de la o vreme, m-am apucat sa notez cu speranta ca-n aiurelile lui s-o fi ascunzind vreun rost. Iata ce am adunat:

Sa tai pomul cunoasterii cu drujba! Curve pe acoperisul bordelului, discriminare, omul ca detaliu neglijabil, stafia libertatii, encefal de contabil, chiloti sparti, daca Hamlet e abstract, e abstract si orgasmul, fantoma regelui la fel de reala ca Hamlet! Sobolanocratie! Sa fim anticomunisti asa cum suntem anticanibali!…

Ulise naufragiat, nu atit in pielea goala cit singur. Banchet la curtea lui Alcinous. Aedul orb Demodocos. Cos cu piine dinaintea lui, pocal cu vin, lira atirnata de un stilp. Aedul cintind faptele eroilor de la Troia. Ulise confruntindu-se cu propriul sau mit si plingind in blid cu tunica trasa peste cap. Homer descriindu-se pe sine in imaginea lui Demodocos.

Memorie vizuala reala! Incapabili sa mai inventam memoria. Comunismul, cea mai tare gena a umanitatii! Rabufneste azi in toate discursurile in frunte cu cel al corectitudinii politice, caci numai comunismul are nevoie sa nu se spuna ca omul alb este alb, ca negrul e negru si nu afro-etcaeteroid. Singur comunismul nu poate supravietui fara teza ca nu mai exista nebuni, ca tot ce sare singur in aer e recuperabil, paranoicii, de exemplu, prin blindetile societatii, micii schizofreni nu mai vorbesc, ne sunt cu totii egali, avem fata de ei o datorie, trebuie sa-i vindecam dindu-le anumite raspunderi.

A spus apoi rahat, hiperprotectie, craci, demagogia egalitatii si meteorismele propagandei. Mite galbene, isterie, politica vaicarelii: unii fraieriti sa se vaicareasca, altii platiti sa-i compatimeasca, toti hartuiti sa se declare neputinciosi si sa intinda mina. Nu se stie cine da si cine primeste! Ba se stie cine trebuie sa se prefaca si sa intinda mina sa i se dea. Nu trebuie sa se vada cine da, ca sa nu se vada nici cind ia… Cind ia totul, pina si viata chiar daca nu el a dat-o.

Animalitatea lumii, din nou memorie vizuala, cecitatea ascutind inteligenta pentru ca o pune la treaba. Gaura, haita de timpiti, poza lui Stalin, reprezentare, apa-n piua, revolutia bolsevica si anarhistul Mahno, pe bicicleta, in fruntea bandei lui, ocupind orasele, ordonind sa fie impuscati burjuii, asijderea si proletarii, sa se aduca vin si muzica.

I-a dat apoi inainte cu realitatea: ce credem noi ca este real si ce ni se pare ca este? Realitatea este o conventie din capul nostru cum si timpul e o stare mentala, numai prostii cauta sa-i pipaie secundele si pretind ca i-au descoperit experimental unitatea minimala, da, da, numai prostii, prostia e tot prostie, oricit de stiintifica ar fi… Dar nimeni nu mai are chef sa faca distinctia dintre inteligenta si timpenie, nu vine nimeni cu dezdobitocirea sa-i tina pe cretini la distanta cu bita ca-n orice lume normala, cu totii trebuie sa fie egali, geniul cu nulitatea, nu se lupta decit pentru drepturile nulitatilor, esti incriminat daca nu le aperi, esti infierat ca elitist, iar daca nu miine, atunci cu siguranta poimiine, pentru una ca asta vei fi spinzurat.

Apoi, umbra lunii peste Africa, palimpsestul atitor umbre, tite ca Antilele Mici, si iar procesul comunismului care ar trebui sa spele lumea. Singurul sef comunist care a platit cu viata, iata ca a ramas Ceausescu, toti ceilalti au murit in paturile lor sau in cite o detentie de lux precum Jivkov.

Pe urma clopot de vatman, lopata de gropar, caruta de tigani, nasture de sutana, aia a ma-sii, dar ce-o fi oare in mintea surdului cind se uita la instrumentele muzicale… O fi inventind el vreo muzica in capul lui adulmecind alamurile?

Intr-un tirziu, a ajuns din nou la tema vederii: “Vaca, a spus, vaca nu vede natura: ea o paste.” (Hegel, Filosofia naturii, vol. II din Enciclopedia stiintelor).

Putea sa ma entuziasmeze citatul asta, dar m-a consternat. Inchipuie-ti-l pe Ruba sau pe altul ca el, ajungind sa le vorbeasca in astfel de citate unor sefi de ai nostri mai slabi de inger: ar ramine oamenii cu gura cascata intr-o admiratie continua: ce inteligent este, ce capabil, ce erudit, chiar daca, ma rog… viata, destinul… Dar hai sa-i dam un rol de jucat pe lumea asta!

Ar fi o nenorocire, iubito, o catastrofa! Ar fi mai mult decit o crima, cum spune un destept, Joseph Fouché, ar fi o greseala. Daca Ruba ar incepe sa exercite o responsabilitate publica, oricare ar fi aceea, chiar daca, sa zicem, ar ajunge azi sa predea un curs la studenti, miine s-ar ciocni jumatate din tramvaiele Bucurestilor. Pentru ca realitatea o fi ea cum o fi, o da semne in fiecare clipa ca nu e nevoie de ea, dar ca sa existe, trebuie sa poti s-o arati cu degetul.

Dar cum ii tinem pina atunci la distanta pe alde astia? Cum le inventam o marginalitate confortabila de unde sa aiba sentimentul ca participa, inriuresc mersul lumii, ca nu stau degeaba… Pot sa capete si trimbite prin care sa vocifereze, iar noi sa-i contemplam de undeva, fara ca ei sa se simta luati in seama.

A.

Mi-e greu sa te urmaresc. Nu mi-l pot reprezenta pe Ruba decit fluid, imi curge printre degete, il pierd. M-a luat de mina si m-a dus undeva, intr-o cuta a Bucurestilor, nici nu banuiam ca exista, in niste sali de asteptare, naosuri, laboratoare. Mi s-a luat acolo amprenta vocala. Iar cu picatura asta de voce, voi invia eu mumiile bibliotecii Alexandriei si toate fantomele ei. Fara de mine si dincolo de vointa mea, amprenta glasului meu va trece din ordinator in ordinator, se va aseza asupra textelor si le va face sa vorbeasca: injuraturi, rugaciuni, blesteme, onomatopee, verdicte, condamnari la moarte, denunturi, cainte in public, romane fluviu, poezii timpite, predici, comutari de pedepse.

Glasul meu pretutindeni, iar eu nicaieri. Corpul meu astralo-vocal tolanit peste toate vorbele goale, respirind cu ele gura la gura si ajutindu-le sa miste, sa ne loveasca. Ruba mi-a cerut pentru isprava asta un curriculum vitae. Mai in gluma, mai in joaca, i-am cerut si eu unul. Uita-te si tu ce mi-a trintit pe masa:

„Vederea mi s-a-mprastiat la timp, n-am mai apucat sa dau cu ochii de Ceausescu. Nici pe predecesorul lui nu l-am vazut, cu toate ca in martie ’65, cind tocmai sosisem de departe acasa, intr-o vacanta scolara, mama m-a saltat si m-a dus intr-o sala publica, aproape un templu. Multi erau minati intr-acolo, se tacea. Inghesuiti erau, se suspina. Golul dimprejur il domina din fata si mai dinspre plafon un cub puternic. Lumina abia-mi mai pilpiia la doi centimetri in preajma nasului, dar senzatia de cub atotstapinitor n-am s-o uit niciodata: o fanfara se impingea peste noi, cu muchiile ei cu tot, afara din acel televizor.

Murise… Da, murise un suprem si-l ingropau, iar acel martie cind mama m-a dus cu sine intr-o sala imensa, plina de batiste si unde m-am intilnit cu televizorul, a fost, ca pentru colonelul Aureliano Buendía copil, dupa-amiaza in care tatal sau l-a luat de mina si l-a dus sa-i faca cunostinta cu gheata.

Mult mai tirziu mi-am dat seama si mi-am adus aminte, precum acelasi colonel in fata plutonului de executie, ca in toata viata mea, eu nu am vazut nici un mort. Dar daca viata dupa viata exista si daca omul se reface acolo cu toate simturile tefere, inseamna ca primul mort pe care am sa-l vad, voi fi chiar eu… Da, bineinteles eu, asa dupa cum si altii, care pretind ca au fost pe punctul de a trece dincolo, povestesc ca, desprinzindu-se din ei insisi, inainte de toate, si-au contemplat speriati propriul lor corp. Eu nu m-am mai contemplat de pe la oglinzile virstei de zece ani: o fata de var, par negru, capul usor inclinat intr-o parte ca la orice copil care vede mai bine cu un ochi decit cu celalalt.

Apoi oglinda ca si mobilierul din jur, de o culoare imposibila, abia astazi imi dau seama de asta, mobile roz, s-au naruit in memorie si continua acolo, ca toate celelalte imagini, sa pluteasca. Bunaoara, prietenele mele de aceeasi virsta de pe la opt, noua ani, le-am intilnit douazeci de ani mai tirziu: functionare, surori medicale prin tarile noastre marunte din nord: Marmatia, Sylvania, Biharia. Cu citeva dintre ele am facut dragoste, neputindu-mi sterge din minte, nici in acele clipe, chipul lor din clasa a doua sau a treia.

N-am vazut nici un mort, nici un tiran. Ultimul crimpei de lume pe care cred ca l-am zarit, a fost marea. Nu intinderea ei, nu valurile, ci reflectarea soarelui din oglinda apei. Stateam mai tot timpul cu fata aproape lipita de fata linistita a marii doar cit sa prind citeva resturi de rasfringeri.

Intilneam marea pentru intiia oara. Ne luase mama, pe mine si pe sora mea, si ne dusese la Eforie-Sud in vara aceluiasi ’65. Din nou mult mai tirziu, aveam sa aflu ca asezarea se chemase inainte de razboi Carmen Sylva. Purtase numele reginei poete care deschisese prima scoala si primul asezamint pentru orbi in Vechiul Regat al Rominiei. La scoala aceea aveam sa dau si eu de primele munci si primele zile, din asezamintul Vetrei Luminoase aveam sa incerc a rindui si eu in tara asta soarta orbilor.

Se spune, prin urmare, ca atunci cind patrunzi in moarte clinica, ti se arata de undeva o lumina ori o fiinta de lumina ademenitoare care te tot indeamna sa treci dincolo… Persia lui Zarathustra pretinde ca lumina aia e de fapt o fata de o frumusete rapitoare, cu toate florile seductiei in floare, chemindu-te la ea peste o punte cit taisul de sabie ce despica aerul de deasupra abisului.

Iar lumina aceea incarnata in femeie te ispiteste, o simti ca te asteapta, te iubeste.

Pe unii lama spadei nu-i taie si, cu talpile zdrente, ajung de cealalta parte. Pe mine insa, un tactil, care si fulgii de nea ii incearca cu buzele, m-ar taia numai noua vedere a lamei, darmite atingerea ei.

As visli inapoi cu toata puterea bratelor, as trage indarat cu dintii si cu ghearele, spre mocirla acestei lumi, calda, plina de miasme si miresme, dar unde orbii nu traiesc in intuneric dupa cum isi inchipuie tembelomultimea, ci intr-o „ceata luminoasa”, cum nu conteneste de a spune fratele Borges, dar nu-l aude nimeni.

M-as tiri inapoi din fata acelei lumini pina in mlastina zilei de azi unde n-am vazut nici un mort, nici un tiran, singurii oameni pe care i-am auzit murind, si tot la televizor, au fost Ceausestii.

M-as intoarce cu orice pret inapoi, in smircurile cetoase ale prezentului, cu singura memoria mea destul de rau prevestitoare, amintindu-si de acum totul si purtindu-se pe deasupra apelor…”

De acelasi autor au mai aparut:

- SPONTANEITATEA INTELEASA (versuri) - Ed. Cartea Romineasca, Bucuresti, 1983.
- ILUZIA CONTINUA (versuri) - Ed. Cartea Romineasca, Buc., 1988.
- LA ZODIAC, BIRJAR! (poeme in versuri si proza) - Ed. Phoenix, Buc., 1994.
- CONSTELATIA HOMER (Antologia scriitorilor nevazatori din Rominia) - Ed. SAS, Buc., 1996.
- CONTRABANDA MEMORIEI (proza scurta) - Ed. Cartea Romineasca, Buc., 1997 si http://www.vlab.pub.ro/equivalences/ro/ruba/rsr-cm.zip , 2001
- DACA PLECI IN CAUTAREA MEA (poeme in versuri si proza, antologie de autor) - Ed. Axa, Colectia La Steaua, Botosani, 1999.
- PAPA IOAN PAUL AL II-LEA SI ROMINIA (volum scris in colaborare cu alti doi autori) – Ed. Z 2000, Bucuresti, 1999.
- MARGINAL (versuri) – Ed. Dacia, Cluj, 2001 si http://www.vlab.pub.ro/equivalences/ro/ruba/rsr-m.zip, 2001.
- DIALOGURI SI ESEURI – Ed. Muzeul Literaturii Romine, Bucuresti, 2001 si http://editura.liternet.ro/ , 2002 + http://www.vlab.pub.ro/equivalences/ro/ruba/rsr-de.zip, 2002.

Traduceri in limba romina:

- VINERI SAU VIATA SALBATICA de Michel Tournier - Ed. Univers, Buc., 1999.
- A TREIA FEMEIE de Gilles Lipovetsky (in colaborare cu Manuela Vrabie) - Ed. Univers, 2000.

A tradus in limba romina proza de expresie franceza propusa in cadrul proiectului european Literatura Express 2000 – autori precum Olivier Rolin, Nicolas Ancion si Corine Deszacens.

Premii literare:

- Premiul Ministerului Afacerilor Externe al Frantei la Concursul Mondial al Nuvelei Francofone, Paris, 1993.
- Premiul Frontiera Poesis pentru proza poetilor, Satu Mare, 1998.
- Premiul Fundatiei Gheorghe Ursu pentru intreaga activitate literara si sociala, Bucuresti, 1998.

*

Cu poezie, proza scurta si eseu, autorul a aparut in antologii si almanahuri publicate in Rominia, Australia, Bulgaria, Franta si Statele Unite. Lucrarea sa distinsa la concursul Mondial al Nuvelei Francofone a fost difuzata de Radio France Internationale, de posturi de radio de limba franceza din Elvetia, Belgia, Canada si nord-vestul Africii. Poeme de ale sale au fost traduse si in limba araba si difuzate de Radio Rominia International.

CUPRINS

PARTEA I – Escale

Umbra copilariei
Ca-ntr-o oglinda
La ce bun?
Tot ce mai stim sa facem
O alta privire
In cautarea Purgatoriului
Clarviziunea
Pseudomemoria
Noua ascensiune
Nici o nunta fara-njunghiere
Florile binelui
Jurnal de roman
Efectul Musorgski-Ravel
Marea nerusinare
Martorul
Corabia treaza
Ochiul dintre sprincene
Mingiierile memoriei

PARTEA II – Epistolar